

dem perreptans, atq; ab ijs quæ humiliori lienis sedi inseruntur, principium ducens, omnium uenarum uentriculo ab illis quæ lien exportiguntur oblatari, facile maxima occurrit. Quamquam neque hæc uena, uti nec alia, prorsus sinistrum uentriculi adiens latus, ullo alio turgat sanguine, quam reliquæ uentriculū implicantes uenæ. At hac de re paulo prolixius in ea Epistola egi, quæ in laterali morbo nihil interesse docet, dextræ nean sinistri cubiti uenæ feces: aut si quid inter sit, dextram cubiti uenam potius quam sinistram aperiendam. Cæterum lienem suo calore innato, ac frequentibus qui illum intertexunt arterijs, uentriculi concoctionem fouere, iam antea proditum est. Quod autem uulgo lienem risus authorem esse dicimus, hinc fortassis sumptū esse conijcio, quod crassum, sæculentū, & lutosum sanguinem ad se lien alliciens, reliquum sanguinem agiliorem, ac ut ita dicam, hilariorem reddere, omnibus creditum est. Porro lienis beneficio cor refrigerari (quod Arabum præcipuis affirmatur) non autumo: neque enim is cor contingit, & si quod illi innatum esset frigus, lienis arteriæ id ad cor haud deducerent.

DE RENIBVS. CAPVT X.

RENES pingui ipsorum membrana indutos, ac characteribus *T, V* insignitos, uigesima commonstrat figura. uigesima autem secunda, & uigesima tertia, ac uigesima quinta figura, eodem ea membrana liberos proponunt. Vigesima uero prima renem tribus tabulis dissectum continet, ipsius harmoniam concinne spectandam offerens.

Renū numerus & situs.

RGANA bili flauæ & sæculento lutosq; sanguini expurgando sacrata, sermo præcedens iam pertractauit. Hic uero illis dedicabitur, quæ sanguinem in cauam uenam ex iecore missum serosa aqueaq; humiditate colant, quam cremoris ex intestinis in uenæ portæ furculos sumendi, & elaborati sanguinis ex iecoris cauo in gibbum eiusdem ducendi, uehiculum, ex Diui Hippocratis sententiā esse dicebamus. Hunc enim humorem postquam proprium opus expleuit, neq; sanguis per plures atque ita angustos meatus ducendus est, non decet amplius in corpore omnem asseruari, uenis alienum onus futurū. Huius igitur usus occasione³ renes, quod id recrementum & bilem ipsam & sæculentum sanguinem copia superet, bini sunt facti, situm, formam, totamq; constructionem huic muneri conuenientem obtinentes. Quod ocyus enim humorem serosum, quem urinā & lotium uocamus, sanguini adimant, quam fieri potuit proximè ambo iecori allocantur. Dexter enim⁴ superiori sua parte humillimam iecoris portionem⁵ contingit, in canibus sinum quoque in iecore sibi, ut altius collocauerit inculptum, appositè conscendens. Sinister uero ad eam altam sedem occupat, ut & lien aliqua ex parte subternatur. Vterque uero iuxta uertebrae corporum latera, humiliori⁶ septi sedi incumbit, qua id decimæ & undecimæ & duodecimæ costis obducitur, ea potissimum parte, qua costæ in posteriora impensius obliquantur. Is enim costarum in posteriora flexus, opportunam renibus sedem offerre uisitur, ut & tutò uallentur, & ne in anteriora uel minimum prominentes, cæterorum nutritionis organorum sedem occupent. Quæ nisi respexisset Natura, unum semper, eundemq; maximum (ut interdum in habentibus uentrem impense prominulum, & uitiatum costarum ductum, moliri Naturam uidimus)⁷ super uenæ cauæ & arteriæ magnæ corpora renem collocalet, breuiori succinctiorique compendio serosum sanguinem attracturum. Non enim renes, ut alijs scribitur Anatomicis, lumborum⁸ musculis, qui dorsi & femoris famulantur motibus, prorsus inferuntur, & etiam non multo humilior quam costæ sunt, uel⁹ infima sui parte uersus ilia descendunt, etiam si alter altero semper sit elatior, neque ad amissum è directo mutuò opponantur. Quum enim lien demissius quam iecur descendat, uterque autem ren uenæ cauæ, quæ sub iecoris corpore ducitur, uicinus esse contendat, meritò dextrum sinistro elatorem esse plerumque cernimus. quippe non rarò etiam sinister dextro elatior obseruatur, in ijs præcipue quibus lien minor & iecur maius obtingit: perinde ac si id dextrum renem deorsum deprimeret, ille autem sinistrum altius ascendere, sibiq; subijci lineret. Porro contrarium hunc situm renibus non tam loci, quo aptè locari possent, occasione, quam ne è directo utrique serosum sanguinem attrahant, ac alter in contrarium reuellens alterius munus prohibeat, accidisse constat. Neque etiam in renum situ Galeni ratio probanda est, qua dextrū sinistro editior esse docet, ut secundū rectitudinē magis trahat, quæ ea quæ dextro uenæ lateri asseribit, nō magis illi quam sinistro lateri propria sint. Nemo enim sanæ mentis ex iecore in uenæ cauæ latus dextrū plures uenas quam in sinistrū pertinere fatebitur, si ad amissum eius uenæ secundū iecoris posteriora ductū contemplatus fuerit. Cæterum

Lib. 5. de V. su part.

utrunque renes situ inter se discrepent, neuter tamen a rum longitudo, superat unquam. Sunt enim humani ex parte æqualiter crassi. Anterior nanque & posteriori ad amissum orbiculares & gibbi: in interiori gibbi, partim caui. In media enim interioris lateris sedi superius inferius que uelut in acutū angulum desinent riori parte paulo quàm inferiori latiores sunt renes, & crassiores. Magnitudine ea donantur, qua probè quam illum emundant. Superficiem iecoris gibbo similiter i & colorem intenserubrum & resplendentem. Substantia modumq; solida & dura, parumq; à cordis substantia nino fibris intertextitur. Renum enim substantia fibraria, expers est: uasorum per ipsam diffusorum fibrarum nem famulantibus. Quum enim sanguinis serum rene ne caue magnæq; arteriæ¹⁰ corporibus, uti iecur, ad uenæ caua uena ac arteria in ipsos deducti sunt. Ac à caua rum singuli, ad singulos renes enascuntur, qui non è d situ, origine uariant, dexterq; ramus elatius sinistro prius collocetur, si uero sinister superiorem dextro sedetius dextro à caua pronascitur. Ac par sanè arteriarum cum illis transuersim ad renum¹¹ sinus, quos in interiori¹² tur. Quum primum in hominibus ad illum alteri rint, in duos ramos priusquam renem subeant, am ricius sinus angulo, alterum inferiori offerentes. In ipsi modum rarò à se ramulos arteriæ diffundunt, sed tota sinistri renis uenæ¹³ seminalis uena sinistrum petens teltrum renem adit¹⁴ ramus in pinguem membranamq; tur: quod & sinistra uena interdum imitatur, dum re par. Cuiusmodi uero sit hæc pinguis renum tunica, p ductus, ac per renis corpus distributionem unā cum re bus in uescicam deducendum ortu, propter continuum diat, atq; uinam ita hæc tibi ob oculos ponere, quema dum opera in renis sectione commonstrare possem: m cjs, sinibus, membranis, & quæ in renibus distribu professoribus efficitæ sint. Galenus inquit simpliciter, bui, & per spissam duramq; renum substantiam, reteni guini adest portione transmitti, inq; urinarium meatu qui Galenum sequuti sunt omnium, hæc exprimere st nis fabricam aggredientes, & quæ hæc uasorum sit di quas colatorias membranas ementiuntur. Alij section tes, sibiq; ipsis mirificè placentes Promethei, abunde tur, si discipulis imaginatione hominem cōfingant. An aratis medicos & docuisse & scripsisse scio, nobis tripli

DE VABVS præsentibus figuris medicorum de urina excolatione commentum exprimere conatus sum, ac superiori figura rene ab ipsius gibbo uersus sinum cauum ut dissectum finxi, inferiori autem renis duntaxat media spectatur portio. Cæterum quid singulis indicetur, ipse characterum Index in hunc modum docebit.

- A Vena & arteria serosum sanguinem reni offerentes.
- B Sinus, in quem medici uenam & arteriam nuper dictas serosum sanguinem profundere docent.
- C Sinus, in quem urina ex iam dicto sinu colaretur.
- D Renis substantia orbiculatim sinus hos amplectens.
- E Beatum & nigracissimum renis colatorium, seu membrana cribrimodo peruiā, & urinam ex sinu B indicato in sinum C insignitum unā cum bile promanare sinens.
- F Urinam è rene ad uescicam deferens meatus.

ab inferiori. In superiore renis uenam arteriamq; sin

